

Bad Girls and Good Boys: Språk, musik och image 1962-1964

Av: Fia Skärblom

Kandidatuppsats, 15 hp

Musikvetenskap

HT 2015

Handledare: Prof. John Howland

Innehållsförteckning

Abstrakt.....	3
I Förord.....	3
II Introduktion	
Syfte.....	4
III Metod och material	4
IV. Tidigare undersökning.....	5
V. Girl Talk.....	5
Boy Talk - Finns det?.....	7
Please Mr Postman.....	11
Teen Talk = Beatlemania.....	14
Image - Olika för män och kvinnor.....	18
VI. Resultat.....	24
Bilagor - Listning outline.....	27
Käll och bibliografilista.....	29

Abstrakt

I denna uppsats undersöks manliga och kvinnliga skillnader inom image, marknadsföring och musik under årtalen 1962-1964. För att göra detta används amerikanska girl groups, exempelvis The Ronettes, och det brittiska bandet The Beatles som referenser och utgör grunden för de analyser som utförs i uppsatsen. Uppsatsens fokus ligger på de så kallade "språk" som bestod av både musikaliska och sociologiska element som tillsammans bidrog till olika sorters image. Det dokumenterade begreppet "girl talk" används som en mall i undersökningen om ett "boy talk" och ett "teen talk" går att finna. Det samlingsord som i det engelska språket kallas för *image* analyseras utifrån dessa manliga och kvinnliga musikgrupper för att hitta olikheter samt likheter i förandet av identitet. En stor del historisk bakgrund används som underlag för dessa jämförelser och diskussioner för att få klarhet i hur musikvärlden skiljde sig på grund av kön för drygt 50 år sedan. För att undersöka boy talk analyseras The Beatles och vilka faktorer som spelade roll i deras enorma framgång. Gällande teen talk utgörs en större del av undersökningen av intervjuer med personer som beundrade The Beatles under deras glansår. Delen som diskuterar image är menad att "sy ihop påsen" då begreppet går hand i hand med de element som bildat dessa olika språk. För att undersöka de musikaliska aspekterna används The Marvelettes "Please Mr Postman" som originalversion samt The Beatles version. Analysen görs utifrån lyssningsscheman som går att finna som bilagor i uppsatsens slut som rekommenderas att följa under den musikanalys som sker i uppsatsen. Som helhet är uppsatsens uppgift att information om hur image, marknadsföring och musik skiljdes åt på grund av kön under det tidiga 60-talet.

I. Förord

För ett par år sedan såg jag dokumentären "Tio i Topp - 50 år" och föll genast för 60-talets grupper och artister. Jag finner något enormt charmigt i de olika sound som växte fram och lyssnar mer än gärna på allt från de engelska "British Invasion"-banden till de amerikanska tjejgrupperna. På grund av detta var det någorlunda enkelt att välja mitt ämne till denna kandidatuppsats. Jag hoppas kunna intressera dig som läsare för detta fantastiska årtionde gällande musik, men samtidigt få dig att reflektera kring de analyser som genomförs.

II. Introduktion

There must be some words today,

from my boyfriend so far away

Please Mr Postman look and see, if there's a letter, a letter for me.

The Marvelettes (1961)

Så sjöng The Marvelettes i sin låt "Please, Mr Postman" från 1961, som sedan The Beatles gav ut 1963. I detta skede hade man ingen aning om att 1960-talet skulle bli ett av de mest faschinerande årtiondena i musikhistoriens historia. Phil Spector dominerade den amerikanska musikbranchen med sina Girl Groups som the Ronettes och The Crystals, och i England introducerades fyra unga män ifrån Liverpool, som skulle bli det mest omtalade bandet någonsin.

Syfte

Denna uppsats undersöker skillnader gällande språk, image, marknadsföring och musik mellan manliga och kvinnliga musikgrupper 1962-1964. Amerikanska "Girl Groups" främst producerade av Phil Spector och tillhörande skivbolaget Motown samt det brittiska bandet The Beatles tidigare år ligger i central fokus för denna undersökning. Skillnader, likheter och jämförelser i "språk" diskuteras med hjälp av dokumenterade begrepp som "Girl Talk" för att få fram ett motsvarande Boy Talk samt Teen Talk.

För att kunna undersöka och diskutera detta ämne kommer det användas ett par olika frågeställningar. Med hjälp av dessa hoppas jag föra vidare information och få en klarare bild

av hur de engelsktalande ländernas, England och Amerika, musikindustri såg ut under tidiga 60-tal.

1: Inom Girl Group-kulturen fanns det olika element som skapade dess helhet av image och musik. Ett av begreppen kallades *Girl Talk*. Skulle man kunna hitta motsvarande faktorer som skulle bilda ett *Boy Talk*?

- Girl Groups: En musikgrupp med tjejer, ofta mellan 13-18 år. Det kan räknas som en musikgenre på grund av sitt speciella sound.
- Girl Talk: Ett samlingsord för olika aspekter som spelade roll i bildandet av girl groups, både musikaliskt och sociologiskt. För mer beskrivning se "Girl Groups, Girl Culture" av Jacqueline Warwick.

2: Låt oss skapa ett begrepp som heter *Teen Talk* som ingår i *Teen Culture*. Vad skulle det innebära? Hade fansen sitt språk?

- Teen Culture: Den ungdomskultur som växte fram i 60-talets Amerika då ordet teenager myntades och ungdomar fick tillgång till mycket musik.

3: *Image* är ett ord med stor mening, som jag inte finner en svensk översättning med samma innebörd som det har på engelska. Vilken betydelse hade image 1962-1964 för respektive grupper? Skiljer sig fokuset på image beroende på kön?

- Image: Ett samlingsord för de faktorer som utgör en persons profil. Exempelvis kläder, hår, sätt att föra sig, scenspråk och attityd.

III. Metod och Material

Min undersökning är explorativ och utgörs av samlar material från både litteratur, intervjuer, musikanalyser, akademiska uppsatser, dokumentärer och diskografi.

IV. Tidigare undersökning

Jacqueline Warwick skrev boken "Girl Groups, Girl Culture" år 2007 vilket har varit till stor inspiration för denna uppsats. Warwick diskuterar begreppet girl talk och dess olika faktorer vilket öppnade mina tankar kring ett eventuellt boy talk samt teen talk. André Millard gav ut "Beatlemania" år 2012 som legat till stor grund för analyser som ingår i denna uppsats.

Undersökningen gällande teen talk samt den del som diskuterar image har varit influerade av de tankar Millard delar med sig av i sin bok.

V. Girl Talk

År 1958 fick "Girl Group"-soundet sitt startskott då Chantels "Maybe" fick stor uppmärksamhet. Låten släpptes i december 1957 och Arlene Smith som då var 16 år gammal skrev låten och sjöng huvudstämman. "Maybe" spelades in i en kyrka i Manhattan när tjejerna fortfarande gick i högstadiet. (Rolling Stone Magazine 2011, *The Chantels "Maybe"*).

The Chantels blev som en mall för kommande "Girl Groups" som kännetecknades av just unga tjejer mellan 12-18 år, som oftast börjat sjunga i kyrkan. Låtarna berörde ämnen som kärleksdraman, stadiet mellan att gå från ung tjej till kvinna, konflikter med föräldrar och andra problem man kunde stöta på under sin ungdom. Den musikaliska delen bestod av olika element hämtat ifrån gospel, rhythm and blues, doo-wop och rock 'n' roll, samt "vit" pop. I stora drag var det afro-amerikanska musiktraditioner som var centrala i soundet, vilket inte är konstigt med tanke på att grupperna oftast var av afro-amerikanskt ursprung.

Under tidiga rock 'n'roll-eran skapade alltså musikindustrin någonting nytt: Tonårstjejer som sjöng som, om och till tonåringar.

Begreppet girl talk innefattar en typ av språk och ett beteende, endast tjejer imellan, som förekom i dessa girl group-låtar. Det är ett samlningsord för en rad olika kännetecken som blev utmärkande för just dessa girl groups, exempelvis språk, sångtexter, koreograferade danser, rörelser, ljudeffekter, "charm-school" och utseenden. Detta språk kunde innehålla kodord och rörelser för att symbolisera element som var aningen "förbjudet" i deras låtar och för att behålla en oskyldighet när de berörde ämnen som ansågs mindre acceptabelt för en ung kvinna.

När det gäller girl talk innebar det mer än bara den musikaliska delen då det fanns en hel kultur fylld av "regler" för hur tjejer skulle representera sig under denna tid. Warwick skriver följande i sin bok: "Most societies place a cultural imperative on keeping girls and women contained in order to protect their sexual purity and worth on the marriage market. Females who defy these strictures are usually punished to maintain order" (Warwick 2007, s. 22).

För tjejer var det inte aktuellt att springa runt på stan under kvällstimmarna och ha "Doo-Wop-Battles", som jag valt att kalla det för. En ung kvinna kunde förlora sitt värde som blivande hustru om hon ägnade sig åt den typen av "farligheter", medans män uppmuntrades

att utforska sin manlighet och tuffa till sig. Tjejer fick istället utöva sina sångkunskaper i skolan eller i sin kyrka under dagstid.

Den strikta ungdom som dessa tjejer gick igenom bidrog till den "tuffhet" som sedan blev ett element under girl-group-eran. Det var tuffa tjejer som var med i dessa grupper vilket gav kvinnan en ny roll inom musikbranchen.

Under 50-talet var den musikaliska världen mycket begränsad för unga tjejer. Under denna tidsperiod var det mycket få kvinnliga artister samt grupper som uppmärksammades och blev framgångsrika, och när fenomenet med girl groups fick sitt genombrott 1958 startades en form av "kvinnlig revolution" inom musikvärlden skullevåga påstås. En form av attityd som inte tidigare visats kom fram i bland annat låtar och scenspråk som i kombination bildade en så kallad "tough girl image".

Trots denna nya och tuffa attityd som växte fram under senare 50-tal fanns det en del element i "girl groups"-kulturen som bevarade den unga kvinnans oskyldighet. Det kunde man hitta i låttexter och ett bra exempel på det har vi i låten "The Shoop Shoop Song(it's in his kiss)" av Betty Everett, skriven av Rudy Clark, från 1964. Att sjunga om sin första kyss ansågs aningen opassande för en ung tjej, och genom att kalla låten för "The Shoop Shoop Song" och även genom att sjunga "Shoop Shoop" i låten, kunde man symbolisera en kyss på grund av den formen munnen fick av ordet "Shoop". (Warwick 2007, s. 37).

Sättet girl groups använde call and response blev en del av deras girl talk då de genom musiken för en dialog som förmedlar budskapet om en gemenskap. Call and response är en musikalisk term med afro-amerikanska rötter och innefattar en form av "two way talk" i ett musikaliskt arrangemang. Denna kommunikation kan ske genom sång mot sång, men även sång mot musik. I låten "Be my baby" förs en dialog mellan huvudsångerskan och bakgrundssångerskorna som i detta fall förmedlar tillit och intrycket av ett gäng starka tjejer som håller ihop.

Ofta bestod gruppen av en tjej som hade större roll än de andra i gruppen och blev en form av frontfigur, exempelvis Ronnie Spector i The Ronettes och Arlene Smith i The Chantels. The Ronettes stora hit "Be My Baby" är ett bra exempel på denna *call and respons-effekt* och vilket blir markerat i utdraget nedan.

Ronnie Spector : So won't you please

Estelle + Nedra: Be my, be my baby

RS: Be my little baby

E+N: My one and only baby

RS: Save me my darling

E+N: Be my be my

RS: Be my baby now, (E+N) my one and only baby" (1963)

Det som skapas är uppfattningen om en gemenskap mellan frontsångerskan och bakgrundsångerskorna. I detta fall blir Estelle och Nedra ett stöd bakom texten som Ronnie sjunger och förstärker budskapet i låten, och man får känslan av att Ronnie stöttas av sina vänner under detta desperata kärleksdrama. Detta stöter vi på i de flesta kärlekslåtar som sjöngs utav girl groups. Även låten "Baby, I love you" av The Ronettes ser ut på samma sätt och dialogen blir extra tydlig i refrängen då E+N sjunger "Baby I love you" och RS svarar med "Come on baby!". Deras sammansvetsade sång gör dialogen tydlig och bevisar den sammanhållning som hela girl groups-kulturen förmedlade. Call and response i relation till girl groups spelade på de klapplekar som tjejer ofta gjorde på rasterna under skoltid. Dessa klapplekar var även de en gemenskapsakt och genom att använda sig av detta i musiken lyckades man behålla en lekfullhet i musiken. Det blev en balans till de "vuxnare" ämnen som olycklig kärlek och längtan efter "Mr Right" som var centrala för låttexterna. Effekten mellan rhythmljuden från de ihopslagna händerna och rimmande ramsorna skapade denna kommunikation. Därför påpekas call and response som en byggsten av girl talk i denna uppsats.

Boy Talk - Finns det?

Girl talk är ett begrepp som finns dokumenterat på olika sätt hos olika källor som "Girl Groups, Girl Culture" av Jacqueline Warwick och dokumentären "Girl Groups-Story of sound". Något som däremot inte går att finna är begreppet boy talk vilket därför blir en av huvud-diskussionerna i denna uppsats. Finns det ett boy talk och isåfall vad innefattar det? För att få reda på detta undersöks olika faktorer kring The Beatles tidiga år som sedan jämförs med de element som ingick i girl talk.

Det är ett faktum att The Beatles nådde enormt stora framgångar världen över med sin musik och idag ofta får titeln som det största bandet genom tiderna. Det mesta angående bandet finns redan dokumenterat och därför tänkte jag inte gå in särskilt mycket på bandets historia utan väljer att fokusera på en del element som hjälpte bandet att nå denna framgång. Dessa element skulle då skapa ett nytt uttryck som skulle kallas för boy talk. Målet med detta är att ta reda på om samma faktorer som spelade roll i skapandet av girl groups även passade in på världens största band The Beatles.

Att konstruera ett boyband åt och för tjejer, vad innebär det? Det förekommer än idag och säkerligen kommer det vara aktuellt om 10, 20,30 år. Ordet konstruera låter möjligen inte särskilt attraktivt när man pratar om musik, men i detta fall tycks ordet blir lämpligt. Olika faktorer spelar roll i bildandet av en grupp och speciellt när det handlar om den här typen av framgång. Den första punkten som här tas upp är de olika roller som bandmedlemmarna anammade . Paul, John, George och Ringo hade alla sin roll i bandet som bildade en form av " image-fokuserad" helhet och bidrog till det som blev kallat "The Fab Four". De roller som diktteras i denna uppsats är främst fokuserade kring personlighetsdrag och folkets uppfattning.

För att lyckas fastställa denna teori om de olika personligheter som förekom i The Beatles undersöktes bloggar, forum, intervjuer och filmer för att se om det gick att finna ett mönster bland personer åsikter och upplevelser. Målet var att jämföra egna uppfattningar med andras för att se om man på så sätt kunde komma fram till en "majoritetsuppfattning". Det förekommer exempel i varje stycke, men de går även att finna i källförteckningen.

Paul fick rollen som en snäll och charmig svärmorsdröm, John var cool, smart och hade en form av "ledar-roll", George var blyg och lugn och Ringo var bandets clown. Det går inte att bevisa att en placering av dessa personligheter ska ha förekommit. Det finns inget konkret bevis på dessa roller då uttalanden från gruppmedlemmar angående ämnet ej går att finna. Däremot går det att konstatera att uppfattningen om olika personlighetsroller definitivt fanns hos deras anhängare. Vi ser detta även i dagens grupper, exempelvis One Direction, där var kille representerar en form av stereotypisk personlighet. (Cooper 2009).

I tanken om att konstruera ett boyband för tjejer blir detta mycket centralt då rollerna är till för att tillfredställa var ung kvinnas "dröm-man". Killarnas roller var helt olika vilket i sin tur ledde till att deras målgrupp blev otroligt stor. På frågan om personliga favoriter i bandet blev svaret i majoritet ofta McCartney eller Lennon, vilket går att se i de intervjuer som utförts i

samband med denna uppsats. De ansågs vara mest attraktiva av de fyra och var även de medlemmar som fick mest fokus när bandet var med i intervjuer och tvframträdanden. Ett tydligt exempel på kamerafokus går att se i klippet ifrån som visades på Sveriges Television från deras besök i Stockholm 30 oktober 1963 då de framför "She loves you"(1963). Mycket fokus ligger på Paul McCartney då han ska ha varit den medlemmen med störst popularitet hos kvinnorna. Här filmar man McCartney i närbild även när det är Lennon som sjunger huvudstämman, vilket man kan se om man går fram ca: 1 minut och 38 sekunder in i klippet. Det ser därför ut som att det är McCartney som sjunger huvudstämman i verserna, när det sedan visar sig vara Lennon.

The Beatles manager Brian Epstein förstod att en stor del av den attraktion som växte kring The Beatles berodde på de fyra personligheter som tillsammans blev någonting mycket större än vad de skulle blivit på egen hand. Detta var något han förstod redan vid deras första möte på The Cavern Club då hans kommentar var följande: " Each had something. They were different characters, but they were so obviously part of the whole... There was something enormously attractive about them". Istället för att transformera killarna till någonting annat, vilket många andra managers gjorde under samtiden, valde Epstein att uppmuntra deras genuina personligheter samtidigt som han konstruerade en image av dynamiken i gruppen. (Millard 2012, s. 109).

Trots att filmen "A hard days night" (1964) inte är en dokumentär, utan en film med manus, så kan man tydligt urskilja de olika rollerna Redan i första scenen, efter introt, presenteras vi för fyra olika roller. Scenen utspelar sig i en tågkabin som gänget sätter sig i. Inne i kabinen sitter även en gammal man och diskussionen om "vem den här mannen är" börjar. Paul säger att det är hans farfar/morfar som ska följa med dem då Pauls mamma tyckte att han det skulle göra honom gott, då han led av ett brustet hjärta. Paul försvarar alltså sin farfar/morfar på grund av att hans mamma vill det, och får då direkt rollen som den snälla och omtänksamma. Något av en svärmorsdröm skulle man kunna säga! John är den som ifrågasätter situationen och kommer med kaxiga kommentarer som "So he can then talk, can he?" vilket ger oss intrycket av John som ledare. Ringo på sin tur sticker in med en rolig kommentar riktad åt Paul: "Since he's your grandfather, who knows?" och skrattar gott åt sig själv. Här bekräftas hans roll som bandets "komiker". George säger inte mycket, utan svarar när han får frågor men kommer inte med många egna kommentarer. Han är även den enda i bandet som sitter tyst när de hamnar i konflikt med en äldre herre som har synpunkter på bandets uppförande. Som jag tidigare skrev var detta en film, med manus och regler för hur de skulle bete sig, men

jag anser inte att rollerna är utavalda utav slump utan ska symbolisera deras olika personligheter.

Barbara Bradby tar upp en intressant tanke i sin artikel om girl groups och the Beatles. Hon pratar om att The Beatles svarar på de unga kvinnornas frågor som dyker upp i deras texter. Som tidigare nämnt handlar låtarna av dessa olika Girl Groups ofta om kärlek. Olycklig kärlek eller möjligtvis desperat kärlek. Frågor som: "Will you love me tomorrow?"(1960) som sjungs av The Shirelles i låten med samma namn samt en aning desperata utrop som sker i The Ronettes "Baby, I love you"(1963) var mycket vanligt. Bradby tog upp att det var denna form av frågor och utrop som bland annat The Beatles svarade på i sina låtar. Efter att ha lyssnat igenom många av Beatles låttexter kan jag konstatera att där finns ett par bra exempel på detta. (Bradby 2005).

"Love me do" som släpptes 1963 och var med på albumet "Please Please Me" är ett av de. (1963)

"Love love me do, you know I love you

I'll always be true, So Please

Love me do"

Här är ett kort, enkelt svar på den längtan om att bli evigt älskad som dessa Girl Groups sjunger om. Även Beatles "P.S I love you" (1963) börjar med en kärleksbekräftelse då de sjunger:

"As I write this letter,

Send my love to you

Remember that I'll always

Be in love with you"

Jag skulle därför vilja påstå att en call and response-effekt går att finna även här, mellan girl talk och boy talk, då girl groups sjunger om det som bekymrar dem och The Beatles, i detta fall, svarar på frågorna.

En del av boy talk skulle då vara sättet man besvarade kvinnans frågor och den dialog man förde med kvinnorna som sjöng låtarna. Det blev även ett sätt att kommunicera med alla deras

fans och lyssnare. Många av dessa fans var unga tjejer som på grund av låttexterna kunde ta åt sig och känna att deras favorit "Beatle-medlem" sjöng personligen för dem. En dialog mellan dessa parter, The Beatles och deras passionerade fans, kom alltså till med hjälp av deras låttexter. Detta leder mig till ett begrepp jag valt att kalla för teen talk, vilket jag kommer att beröra vid ett senare skede då jag ger mig på den andra frågan som går att hitta i introduktionen. Boy talk och teen talk skulle alltså ha en mycket tydlig relation till varandra enligt mina undersökningar och slutsatser.

Please Mr Postman

The Beatles gjorde ett flertal covers under sina första år som band. Ett antal av dessa var av just girl-groups låtar då The Beatles hämtade stor inspiration från detta sound. "Please Mr Postman" av The Marvelettes tolkades utav The Beatles 1963 och deras version växte sig populär i mångas öron. För att jämföra musikaliska skillnader mellan the Beatles och amerikanska girl groups används "Please Mr Postman" för en musikanalys i denna uppsats. Två olika "listening outlines" går att finna i slutet av uppsatsen och kan användas för att engagera sig den musikaliska diskussion som förekommer nedan. Med hjälp av dessa scheman blir det lättare att följa med i jämförelsen gällande instrumentuppsättning och dynamiska skillnader mellan The Marvelettes originalversion från 1961 och the Beatles version från 1963.

Originalversionens instrumentala del av låten är mycket representerande för det typiska "Girl Group"-soundet då det innefattar både huvudsång, stämmor, bakgrundssång, call and response i form av både utrop och musikalisk dialog samt den kombination instrumenten bildar. Gitarr finns inte med vilket eliminerar samtidigt rockinflenser och pianot, trots sin minimala mängd, stärker girl groups-soundet.

I introt presenteras vi för de musikaliska element som kommer att dominera låten. Gladys Horton sjunger huvudstämman och Juanita Coward samt Wanda Young fyller i med stämmor och utropsord som "Oh Wait!". Trummorna utgör en central del av soundet då trumkompet är både fylligt och starkt eftersom man använt sig av mer än ett trumsett och percussion i form av klaves. I början hör även handklapp till rytmsektionen men som bara är med i ca: 10 sek. Dessa handklapp har en utmärkande roll i låten och blir ett kännetecken för den gemenskap som många girl groups-låtar förmedlar. Det är även ett bra exempel på den call and response-effekt som tidigare diskuterats då dialogen förs mellan rösten och handklappen, samt skapar en lekfullhet som balanserar den desperata kärlek som gruppen sjungerom.

Trots ett avskalat och mycket bregränsat komp hörs pianot med jämna mellanrum. Vid 00:39 hör vi en nergång på fyra toner som spelas som en brygga både mellan verserna och upp till refrängen, ca: 00:55 för exempel. Basen är viktig för melodindå låten annars saknar en del melodiska instrument och instrumentet fyller i med ett lättsmält, men melodiskt, walking base-komp som spelas igenom hela låten.

I ett klipp från 1961 ser vi ett idealiskt girl group-framträdande där de mimar till originalversionen av låten. (Marvelettes - Please Mr. Postman 1965).

Gladys Horton står ett steg längre fram än sina med-sångerskor och man kan inte ungå att lägga störst fokus på henne. Snett bakom till vänster står Wanda Young och Juanita Coward och rör sig till musiken. De följer en koreografi som går ifrån steg där de båda ser ut att studsa på en osynlig basketboll samtidigt som de sjunger "badoo". En del tydligt textrelaterade danssteg utförs också, exempelvis under fraserna: "Please mr Postman look and see, if there's a letter in your bag for me" då de gör rörelser som stärker handlingen i texten genom att teckna vid ögonen när de sjunger "look and see" samt peka på sig själva när de sjunger me.

Gladys följer inte samma koreograferade dans, utan använder sig av egna rörelser. Hon svänger höfterna och armbågarna från sida till sida i takt till musiken, samtidigt som hon ler stort mot kameran och visar sin stora glugg mellan tänderna. Även hon bryter av sin "svängiga rutin" genom att peka på sig själv med tummen när hon sjunger *me*, peka på ut i publiken när hon sjunger *you* och föra tummen åt sidan när hon sjunger raden "pass me by". Mycket enkla rörelser, men de stärker bilden av en samhörighet mellan dessa tre tjejer och ger oss intrycket av att Coward och Young stöttar Gladys desperata kärlekssorg. Det stärker även intrycket av Horton som ledare, då hennes rörelser till musiken, hennes position och mängden uppmärksamhet från kameramannen urskiljer sig. Denna typen av dansuppdelning var stereotypiskt girl groups, vilket vi ett par år senare fick se i The Ronettes som anammat samma typ av koreografiuppställning.

The Beatles gav ut sin version av låten i november 1963 på albumet *With the Beatles* men hade inkluderat "Please, Mr Postman" (1963) i sin spelningsrituar redan under sina uppträdanden på The Cavern Club 1962. The Beatles kärlek för amerikanska girl groups gav sig till känna i både deras egna låtar och de covers de gjorde. Förutom "Please Mr Postman" inkluderade de även "Boys" av The Shirelles på deras "Please Please me"-album. Idenna uppsats analyseras "Please Mr Postman" då den är ett bra exempel på hur The Beatles använde sig av en stereotypisk girl group-låt och förvandlade den till en stereotypisk Beatles-låt.

Nedan finns instrumentuppsättningen och ett lyssningsschema för The Beatles version som blir till hjälp för analysera de båda versionerna. Detta är till fördel i min uppsats då jämförelsen mellan de olika aspekter av girl groups och the beatles även sträcker sig musikaliskt.

Den första märkbara skillnaden är att lyssningsschemat över the Beatles version är betydligt kortare. De följer ungefär samma musikaliska mönster under hela låten till skillnad från The Marvelettes version som med jämna mellanrum lägger till eller tar bort ett instrument, då främst piano. Genom att jämföra dessa scheman ser vid en förändring i instrumenuppsättningen då The Beatles inte använder sig av någon form av piano eller klaviatur men istället inkluderar de två gitarrer, vilket originalversionen inte har. Både rhythm-gitarr som spelas utav John Lennon och lead-gitarr som spelas utav George Harrison. Basen, som spelas utav Paul McCartney, är lika betydelsefull i denna version trots gitarrerna. Även här spelas den i "walking base"-stil och hjälper till att stärka melodin.

Ringo Starr står för rhythmsektionen och behandlar både trummor och ko-klocka. Han är den enda på denna sektion till skillnad från The Marvelettes version där tre olika personer bidrar med slaginstrument. Trummorna blir därför inte lika centrala i denna version, då de hörs mer och upplevs fylligare i föregående. Det är dock tydligt att låten spelas i ett högre tempo vilket gör att den blir mer fartfylld och "publikvänlig" till skillnad från originalversionen. Handklappen utförs av samtliga fyra killar och blir även de en del i rhythmsektionen. Även här symboliserar handklappen en gemenskap, men snarare mellan bandet och publiken än gruppmedlemmarna imellan. The Beatles använder handklappen för att få igång publiken och lyssnarna med en förhoppning om att de ska stämma in och delta i handklappandet. I Marvelettes version blir det snarare en "skolgårds"-effekt, menat en grupp tjejer som gör klapp-lekar under skolans raster. Girl groups-versionen visar en gemenskap tjejer i mellan. Sound-mässigt utgörs den summerade uppfattningen av 50-talets rock 'n' roll element och rytm and blues.

I en tv-insplning från BBC "Pop Go The Beatles" juni 1963 framför the Beatles "Please Mr Postman" (Please Mr Postman BBC Version 21963). I detta framträdande är det endast Harrison och McCartney som klappar händerna medan Lennon och Starr spelar på sina instrument direkt från start. Alla är klädda i likadana kostymer och håret ligger till rätta i den typiska "Beatles-stilen". Här uteblir den koreograferade dansen helt, dels på grund av att de alla spelar instrument och därför inte har möjlighet och dels på grund av att dans var mer för

kvinnor på denna tid. Alla rör sig ihop med sina instrument i takt till musiken och det närmsta vi kommer till dans är Ringo Starr som glatt svänger fram och tillbaka på huvudet och "diggar" med uppmuntrande. Mannen bakom kameran lägger sitt största fokus på John Lennon, då det är han som sjunger huvudstämman i låten. De andra tre killarna fyller samma funktion som Wanda Young och Juanita Coward på bakgrundssång. Beatles har ändrat i texten så att den ska sjungas till det kvinnliga könet vilket vi hör bland annat i frasen "There must be some words today, from my girlfriend so far away" där boyfriend bytats ut mot girlfriend. Även i meningen "since I heard from that boy of mine" från originalet har Beatles bytt ut ordet boy mot girl.

Sammanfattningsvis går det definitivt att hitta både likheter och olikheter i jämförelsen mellan de båda versionerna och båda avnänder sig av stereotypiska element från vardera genre. The Beatles gör originalversionen tuffare och med klar inspiration från 50-talets rock 'n' roll drag. The Marvelettes behåller ett oskyldigt sound med bland annat pianot som mjukar upp låtens intryck.

Teen Talk =Beatlemania?

I denna uppsats undersöks olika språk som girl talk och boy talk. Dessa språk har blivit diskuterade begrepp på senare tid, och har blivit samlingsord för de rad olika element som skapade grupperna image. Begreppet image kan kännas ostabilt, då det inte har samma innebörd på svenska som på engelska. I denna uppsats används det engelska ordet då det är den betydelsen jag är ute efter i mitt resonemang. Image i detta sammanhang innebär stil, musik, personlighet och känsla som tillsammans bildar en typ av "autentisitet". Efter att ha undersökt dessa språk för killar respektive tjejer kom idén upp att det skulle finnas ytterligare ett språk inom den musikaliska branchen, nämligen fansens språk, som här kommer kallas för teen talk. Detta begrepp har inte hittats under den research som gjorts för denna uppsats utan är något som önskas att finna efter uppsatsens slut.

Under 1960-talet drog en form av tonårs-revolution igång då de personer som var barn under andra världskriget växte upp och sakta men säkert gav sig in i vuxenvärlden. Musikvärlden förändrades föralltid då den togs över av denna ungdomskultur. Musiken blev en del av tonåringarnas vardag och de började lägga sina tillgångar på skivor, speciellt i Amerika. I februari 1964 fick det unga musik-Amerika en helt ny innebörd då fyra unga män från England intog landet och uppträdde på Ed Sullivan Show. The Beatles hade redan en stark

grund med sin popularitet i England, men när deras framgång drog in över Amerika steg det till en helt ny nivå. Något som skulle bli historisk och skaka om musikvärlden för all framtid.

"Today a modern Beatle-fan can wear Beatlemania, speak Beatlemania, play Beatlemania and even eat Beatlemania" (Millard 2012, s. 23). "Beatlemania" skulle kunna ses som den första riktiga byggstenen i "Teen Talk". Tonårsidoler hade funnits förr. Unga män som James Dean, Elvis Presley, Bobby Vee, Ricky Nelson med flera svävade runt i unga kvinnornas drömmar och skapade idealet kring en "svärmorsdröm".

Drömmar, längtan och strävan om en perfekt man var dock en ordentlig underdrift gällande den effekt som The Beatles hade. John, Paul, George och Ringo gav uttrycket "Alla tjejer ville vara med dem och alla killar ville vara dem" en betydelse, för det var precis så det var.

"Beatlemania" framkallade känslor som unga amerika inte tidigare känt.

Den 9:e februar 1964 uppträdde The Beatles på det tv-sända programmet The Ed Sullivan Show och satte ett tittar-rekord på 73 millioner tittare. Denna stund har blivit ett av tv-historiens största ögonblick och folk kommer än idag ihåg var de var när The Beatles gjorde intog scenen hos Ed Sullivan. (2010, Artist Biography).

"Girls and some boys close together, standing screaming, moaning, groaning, ripping at their hair, pushing, shoving, falling on the floor and crying, real tears streaming down hundreds of faces, smearing their mascara and lipstick and mothers and fathers hiding in the back, some of them dancing to the music" - *André Millard* (Millard 2012, s. 23).

André Millards beskrivning målar upp en klar bild för oss om de reaktioner som The Beatles fick vara med om. Publikhavet var en oas av känslor som flödade vilt. Tårar, skrik, stön och rinnande smink blev vardag för the Beatles och även om en popularitet spritt sig via radio redan 1963 fick "Bealtemania" sitt riktiga uppsving efter The Ed Sullivan Show.

Detta leder oss in på det som blir kallat fansens språk, teen talk, vilket är ett begrepp som inte redan finns uttalat. I introduktionen presenteras Teen Culture under den andra frågeställningen gällande ju vidare ett teen talk går att skapa utifrån de faktorer som bildat de andra språken, boy talk och girl talk.

"Beatlemania" var teen talk i allra högsta grad. Som tidigare nämnts var Amerika landet där tonårskulturen startades på riktigt och det var redan innan The Beatles slog igenom. Men eftersom uppståndelsen som blev kallad Beatlemania inte liknade någonting får det ligga i centrum för mina argument och diskussioner kring ämnet teen talk.

För att få konkreta exempel på hur det upplevdes att vara tonåring under denna tid valde jag att intervjua en del personer i rätt ålder. Genom en förfrågan på internetsidan Facebook kom jag i kontakt med bland annat Artur Anresen som gladeligen berättade om sina unga år. Han var ett stort Beatles-fan och gav mycket utförliga svar på de frågor ställdes. Jag återberättar med modifiering på Arturs svar och kommer använda de nedan för att ge en inblick i hur The Beatles påverkade tonåringar under 60-talet.

Vem var din favorit i the Beatles och varför?

- "Paul McCartney. Det var "coolt" att se en gitarrist som lirade guran spegelvänt och dessutom en gudabenedad låtskrivare. Paul frontade Beatles och gav bandet en mer seriös framtoning än de andra i bandet när det väl var intervjudags. Att han inte kunde noter gör ju inte saken sämre. I mitt tycke var han alltid eleganten i bandet, och professionell rakt igenom"

Varför tror du att The Beatles blev så stora som de blev?

- "Beatles framgång har två förklaringar. Deras manager Brian Epstein och producenten Georg Martin. Brian Epstein såg värdet i att utnyttja och skapa PR med hjälp av TV och var enormt duktig på att styla och exponera bandet. Om man tänker på att ett av deras första gig 1961 i Aldershot drog 18 personer och sedan framgångssagan då Brian Epstein fick fatt i ett mediokert band på the Cavern i Liverpool, så är det enligt mig ett bevis på strategi och marknadsföring av yppersta klass. Brian Epstein såg värdet i att ha ett proffs som producent och kontaktade Georg Martin. Det var grunden till Beatles framgångar."

Samma frågor ställdes till Conny Svenning, som även han var ett stort Beatles-fan under dessa år. Han svarade följande på den första frågan, gällande hans favoritmedlem i The Beatles.

- "Jag hade en speciell relation till musiken vid denna tidpunkt eftersom jag var en så kallad radiopirat på Radio Syd, en olaglig radiosändare på en båt mitt i Öresund. Ett lite spännande

jobb för en 17-åring. Dessutom med lite kultstatus. Det var vi som förde ut "den nya" musiken. ALLA lyssnade på Radio Syd. Svensk radio var mossig. Vi hade dessutom både Beatles och Rolling stones på båten. Ska jag utse någon favorit var det Lennon. Varför? Kände mig lite som rebell själv vid denna tidpunkt."

Gällande varför The Beatles blev så stora ansåg Conny att "musiken var ganska enkelt uppbyggd som var lätt att ta till sig. Lite annorlunda sound som stack ut". Conny fick också frågan om han hade någon relation till de amerikanska tjejgrupper som var populära under samma period och han svarade på följande vis: "Lyssnade på vissa av dessa. Den engelska vågen av popmusik var dock mycket dominerande. Massor av grupper dök upp i kölvattnet av Beatles. Kände personligen också att dessa låg närmare mig själv vid denna tidpunkt eftersom jag själv också hade en rockgrupp med samma sättning."

För att få fram ett kvinnligt perspektiv ställdes även dessa frågor till Caroline Bjerke Edman, som även hon hade en relation till the Beatles. Syftet var att upptäcka om där fanns skillnader i upplevelsen unga män och kvinnor fick av The Beatles. Caroline svarade att Paul McCartney var hennes favorit då han var söt och sjöng fint. Hon trodde att Beatles blev så stora på grund av att det var nytt, rytmiskt, melodiskt, härliga texter och en egen stil samtidigt som det var rumsrent till skillnad från The Rolling Stones. Hon var i England 1963 och då var The Beatles "nya" och deras musik spelades på både radio och TV.

Conny och Arturs svar gick i samma nyans. De båda hade sina klara favoriter, Lennon samt McCartney, på grund av deras talang och personlighetsdrag. Man märker tydligt i deras svar att en beundran för just den musikaliska delen finns. Fokuset för unga män under denna tid urskiljer sig uppenbarligen från kvinnors, då de tenderade att falla för utsidan. Caroline valde att fokusera på sitt tycke för Pauls utseende och att han sjöng fint. Trots det ringa nummer av personer som intervjuats för detta syfte bekräftar det till viss del den teori om att "kvinnorna ville vara med dem och killarna ville vara dem". Det fanns olika sätt att uppskatta och uppleva dessa fyra grabbar. Alla tre verkar dock vara överens om att den musikaliska delen var något nytt och attraherande för den unga lyssnaren. De nämner att det var på grund av den anledningen som The Beatles växte sig stora, då ingen hade låtit på det viset förut. Det är även intressant att John Lennon ansågs som en rebell från Connys sida och därför någon han kunde relatera till. Det stäker tanken om de olika personlighetsgrundade roller som The Beatles fick som presenteras under diskussionen gällande boy talk och "en roll för var tjej". Det skulle alltså kunna anses att det även fanns "en roll för var kille". Någon att identifiera sig med och

relatera till, möjligtvis se upp till, istället för någon att åtrå samt drömma om, som i så många unga kvinnors fall. För dessa unga människor blev the Beatles betydligt mer än fyra grabbar som lirade musik.

I början av detta stycke om teen talk citeras André Millard. I sin bok pratar han om det faktum att "ett modernt Beatle-fan idag kan bära Beatlemania, tala Beatlemania, spela Beatlemania och även äta Beatlemania". Hur man skulle kunna "äta Beatlemania" vill jag inte kommentera, då jag inte kan styrka det på något annat sätt än Andrés ord. Men att bära, tala och spela Beatlemania erhåller en annan förståelse. Syftet bakom Millards mening handlar om att tonåringar var otroligt engagerade. Den här typ av engagemang och passion hade man inte tidigare sätt därför vågar jag påstå att Beatlemania går att översätta till teen talk. Åren 1962-1964 skapade teen talk med hjälp av Beatlemania som en av byggstenarna. Att Amerikas ekonomi rest sig vilket gjorde det möjligt för ungdomar att inhandla skivor och hade betydligt större tillgång till musiken var även en byggsten. Att ordet "teenager" blev ett populärt begrepp gjorde att livsstadiet mellan barn och vuxen fick ett eget namn var också en byggsten. Det fanns flera olika element gör att jag vill bilda ett teen talk, men eftersom denna uppsats är fokuserad kring the Beatles och girl groups väljer jag att inte gå in för mycket på dessa andra element.

Image - Olika för män och kvinnor

I denna av uppsatsen diskuteras, analyseras och jämförs begreppet image och vad det hade för betydelse för män respektive kvinnor i musikgrupper under åren 1962-1964. Hade män och kvinnor olika sätt att presentera sig i det offentliga rummet och hur uppfattades de av publik om media?

Om du översätter ordet *image* rakt av till svenska dyker ord som bild, idé, symbol, liknelse och framtoning upp. De orden skulle inte kunna ersätta ordet image i min uppsats. Det ordet som ligger närmst gällande betydelse skulle vara *profil*. Image i denna uppsats kommer att representera de faktorer som inte direkt har en anknytning till musiken. Jag vill veta hur kläder, hår, sätt att uppföra sig och tala i exempelvis intervjuer, skivomslag och framföranden spelade roll i bildandet av gruppernas profil. Som nämnt i tidigare kapitel under både "boy talk" och "girl talk" finns det fler bidragande delar till gruppernas framgång. Jag har diskuterat kring en del av dem, men under denna rubrik görs en större djupdykning kring var faktor.

"Ronnie Spector - The Official website of The Bad Girl" står som slogan högst upp på Ronnie Spectors officiella hemsida. Och hon var just det - en *Bad Girl*. Ronnie Spector och The

Ronettes ingick i den eran som skapade tuffa tjejer. Att visa en kaxighet och ta ett steg framåt hade innan varit sällsynt, men blev nu både provocerande och populärt. Det hade funnits girl groups innan The Ronettes, men Ronnies Spector(då Ronnie Bennet) var då den första kvinnan inom rockmusiken som provocerade fram samma typ av hysteri som Elvis gjort, vilket sedan kom att intressera grabbarna i The Beatles. (Spector.R 2015).

I en intervju med David Letterman från 1983 berättar Ronnie kort om hur The Ronettes blev till och redan från gruppens start stod image och attityd i centrum. Ronnie berättar att de tre tjejerna klädde utanför Peppermint Launch 1962. De hade avsiktligt klätt sig i matchande kläder och satt upp håret "bee hives"-frisyrer för att likna en grupp. Managern till de som spelade kom ut och misstog tjejerna för att vara delaktiga i konserten. De kallades in på scen där de intog position som dansare och det var början för The Ronettes. I samma intervju skämtar hon om att det var när The Beatles intog Amerika och Beatlemania blev ett faktum som The Ronettes "skjutsades åt sidan". (The Letterman Show 1983).

"Be my baby" Single cover, 1963

The Ronettes, Pressfoto, 1966

Till vänster har vi en klassisk bild på gruppen från tidigt 60-tal som användes som skivomslag till "Be my baby". De utmärkte sig från samtidens girl groups med sina beehive-frisyrier, men förutom det så anamade de den typiska girl groups-stilen med alla dess olika delar.

Volymen i håret visar en kaxighet, samtidigt som den ena sidan är instoppad längs örat så att

man ska framhäva ansiktsdragen. Att Ronnie var gruppens frontfigur framkommer sedan på grund av namnet The Ronettes samt det faktum att hon sjunger huvudstämman i samtliga låtar. Dock kan vi även ana det genom att kolla på den vänstra bilden ovan, samt majoriteten av dokumenterade bilder av gruppen. Hennes frisyr har betydligt högre volym än de andra och hon står i mitten av bilden, vilket sätter henne i fokus vid första anblick. Hon håller även om tjejerna på vars en axel vilket visar ett ledarskap och att hon håller ihop gruppen. Man ser även att Ronnie står upp och de andra sitter ner, vilket även det för att hon urskiljer sig. Förutom matachande kläder som på bilden till höger och likadna håruppsättningar har tjejerna samma ansiktsuttryck och är likadant sminkade. Ögonen är målade med eyeliner som gör att ögonen ser mindre och något mystiska ut, vilket bidrar till en form av sensuellt intryck. Tjejerna ler inte på bilden utan behåller seriösa ansiktsuttryck som även de visar på en tuffare image. Om man inspekterar fotografiet noggrant ser man även att tjejerna kollar åt vars ett håll, istället för att kolla direkt på fotografen vilket även det bidrar till intrycket av att tjejerna har attityd. Även på den högra bilden står Ronnie i mitten och poserar sina händer något olik de andra. Hennes hår är också placerat på ett annat vis, med svallet liggandes på båda sidorna av ansiktet till skillnad från Nedra och Estelle.

Bilden till höger är ifrån 1966 men deras image har inte förändrats mycket sedan den första bilden togs i början av 60-talet. Frisyrerna behåller den höga volymen med har ändrats till ett mer klassisk svall. Tjejerna poserar likadant och har matachande vita klänningar. Rörelsen de gör ser ut att vara "lockande fingrar" som signalerar "kom hit" vilket var både flörtigt och provocerande, men de vita knälånga klänningarna, deras ansiktsuttryck och benen som intagit en ballerina position behåller en viss oskyldighet i bilden. The Ronettes hade konsten att vara både sensuella, tuffa och provocerade utan att förlora respekt och trovärdighet. Att dessa tre tjejer även var släkt, vilket skedde i fler fall gällande girl groups, gjorde möjligheten för de att öva sig starka och tigha i både dans och sång starkare.

År 1965 gjorde The Ronettes ett uppmärksammat framträdande i tv-programmet The Shindig som är på många sett en bra representation för ett stereotypiskt girl-group-framträdande. Där är dock ett par punkter som skildrar just detta från andra. För det första är Ronnie Spector den enda på scen till en början. Kameran börjar filma på långt avstånd och visar att varken Nedra eller Estelle intagit scenen än men samtidigt hör vi att de sjunger stämmor och bakgrundssång. Kameran fortsätter filma Ronnie som står och dansar för sig själv under hela första versen. Hon tittar in i kameran med ett flörtigt leende och binder fast tittarna med sin intensiva blick. När refrängen sedan drar igång dras två ridåer upp och Estelle samt Nedra

träder fram. De dansar efter gemensam koreografi och intar plats bakom Ronnie. Återigen blir Ronnies roll som ledare i gruppen extra tydlig. Det som skiljer detta framträdande från traditionella girl groups-uppträdanden är den första scenen då Ronnie öppnar upp själv. Att en person i grupp fick denna fokus och att en unga kvinna stod i centrum på detta sätt tillhörde ej vanligheterna. Även kameramannens centrala fokus låg på Ronnie, då hon filmas i närbild under majoriteten av videon. Utseendemässigt behåller de girl groups-stilen med matchande kläder och liknande håruppsättningar och gällande dans har de även anammat de diskreta men rytmiska rörelserna som var ett av girl group-erans kännetecken.

I samtalet gällande image i kombination med amerikanska girl groups finns det en mycket viktig faktor som inte får gå onämnd, nämligen att dessa girl groups producerades, organiserades och sattes ihop av män. Det var män som skrev deras låtar, det var män som producerade deras musik och det var män som hittade dessa unga tjejer och satte ihop dem till musikgrupper. Phil Spector var en mycket central figur i denna genre och med sitt "wall of sound" bidrog han till det musikaliska element som var mest känneteckande för girl groups-genren. Han var även en stor musikikon för The Beatles vilket bidrog till de starka girl groups-influenser the Beatles inkluderade i sin musik. Phil Spector skapade "the wall sound" genom att bland annat använda sig av dubbel uppsättning på var instrument och stora orkestrar som tillsammans skapade en enorm ljudvägg. Musiken skulle ha lika stor roll som sången. Eller som Spector själv ska ha uttryckt det "Musik handlar inte bara om sång". Själva inspelningen gjordes i mono med väggar mellan instrumenten vilket skapade det mycket mäktiga nya soundet. Detta blev mycket utmärkande för hela girl groups-genren och går att göra tydligt i Ronettes låt "Be my baby", som Phil Spector själv producerade. Att män hade så pass stor inverkan på dessa kvinnliga grupper har i många fall ifrågasatt gruppernas äkthet, men trots den mansdominerande baksidan av girl groups - fenomenet lyckades grupperna påverka och inspirera med sina egenskaper. Än idag nämns The Ronettes, The Crystals, The Shirelles, The Marvlettes med flera som ikoner för kvinnor inom musikbranschen. Det bildas fortfarande grupper som tydligt hämtat influenser både image-mässigt samt musikaliskt. De lyckades åstadkomma en tuffhet som man tidigare inte upplevt inom den musikaliska världen vilket tillät kvinnor världen över att utforska sin kvinnlighet.

The Beatles gick ifrån att vara tuffa grabbar från Liverpools förorter till svärmorsdrömmar på mycket kort tid. Den image de hade när de spelade på The Cavern Club 1962 innan de slog igenom skiljde sig märkbart med den image som framkom under Beatlemania. Skinnjackor, skinnbyxor, ostylade frisyrier, svartklädda från topp till tå och ett utseende som gick under den

"smutsigare" kategorin. Under deras tid på The Cavern Club passade en tuffare image bättre in under deras sena kvällsgig. Publiken var något annorlunda än det hav av unga kvinnor som ett år senare följde efter The Beatles vart de än gick.

The Beatles, 1962, The Cavern Club

The Beatles, 1963, Pressfotografering

Mellan bilderna ovan skiljer det ungefär ett år. De hade då gått ifrån sina spelningar på The Cavern Club och en betydligt tuffare attityd till ett gäng poserande söta grabbar i matchande kostymer. På första bilden från The Cavern Club 1962 poserar killarna med sina instrument vilket man gjorde även på 50-talet för att det ansågs häftigt att visa upp gitarrerna och bidrog till en tuffare helhet. Deras utseenden representerar det som tidigare beskrivits med mörka kläder i skinn och opolerade frisyurer. Deras luggar är ojämna samt spretiga och längden är betydligt kortare än vid senare tid. Ingen av grabbarna ler med öppen mun och ett par av dem tittar inte in i kameran. Bildens bakgrund visar en nerklottrad vägg inne på The Cavern Club och deras positioner är inte genomtänkta. Den andra bilden visar oss raka motsatsen. Här visas The Beatles ungefär ett år senare i en fotograferingsstudio. De har alla matchande kläder i form av kostym med både slips och skjorta som är knäppt ända upp i halsen. Deras frisyurer kallade "mop tops" hade nu utvecklats till ett av de element som kännetecknade the Beatles personliga stil och skapade mycket uppståndelse i media. Killarna sitter väl utplacerade i olika poser med händerna knutna eller i sidan av kroppen. De tittar alla rakt in i kameran och bjuder på ett stort leende som visar både tänder och smilgropar. Både John Lennon och Paul McCartney har fått stående positioner vilket indikerar på de ledarroller de båda fick vid olika tillfällen. De bådars ökande popularitet gick även att se tecken på vid många av de pressbilder som gavs ut vid detta skede.

En person som hade betydande talan och inverkan på den image The Beatles fick var deras manager Brian Epstein. Redan vid deras första möte fokuserade Epstein på stil och utseende istället för på musiken då han ansåg att killarna behövde "mjukas upp" för att tilltala den yngre generationen. Läder och slitna byxor passade sig inte längre enligt Epstein och de matchande kostymerna blev ett faktum. Att bära matchande kläder bidrog till att man uppfattades som mer professionell. Den europeiska stil som Beatles tog med sig när de anlände i Amerika stod långt ifrån den norm som amerikanska "entertainers" inom popmusiken hade. På grund av detta blev killarna mer som "fashion leaders" än "fashion followers" vilket Millard diskuterar i sin bok, i vilken även Barbara Allen citeras gällande sin uppfattning om The Beatles utseende: "They were so unusual looking because they had these little suits on and they had long hair. Along with the British accents, the suits and hair gave the impression freshness and novelty, contributing to the sense of newness that was the core of their appeal at the beginning of Beatlemania". (Millard 2012, s. 105).

Detta val av citat gjordes på grund av att Barbara Allens ord var mycket respresterande för den uppfattning The Beatles fick världen över. År 2015 är inte fyra unga män, klädda i matchande kläder, spelandes på vardera instrument samtidigt som de sjunger om kärlek, någonting originellt. Det är inte någonting som är nytt och det finns många kända band och grupper som kategoriseras inom denna genre idag. Men för drygt 50 år sedan var detta en sensation och The Beatles var ett i sitt slag. Att de dessutom var brittiska ökade spänningen ytterligare för i synnerhet amerikaner när killarna tog över landet.

För att sy ihop diskussionen gällande image för kvinnor respektive män kan vi konstatera att frågan gällande de aspekter som bildar image var lika viktig för båda parter. Och trots en del olikheter är likheterna mer slående. Hur utseendet skulle representeras på bästa sätt för att verka seriösa samt professionella, men samtidigt tilltala fansen och väcka uppmärksamhet. Balansen mellan dessa var lika viktig för både The Beatles och girl groups under denna tid, trots att skapandet av denna balans gick till på olika sätt och innehöll olika element, blev resultatet mycket lika. För kvinnor låg fokus på att behålla en oskyldighet samtidigt som man ville visa en sensualitet och bevisa sig som mogen kvinna. För män låg fokus på att vara tuff, manlig och på något sätt rebellisk men samtidigt visa sig ödmjuka och tilltalande för unga så som äldre. Image går hand i hand med de språk som tidigare diskuterats i uppsatsen och valdes därför som slutdiskussion för att knyta ihop påsen.

VI. Resultat

Som resultat av denna uppsats har jag kommit fram till följande: Ur min första utgångspunkt gällande om ett boy talk skulle kunna gå att finna innehållande samma sorts element som girl talk, är svaret definitivt att så är fallet. De olika delar som bildar ett boy talk skiljer sig något från girl talk, då det handlar mer olika personlighetsroller och kommunikation med motsatta kön, än kvinnornas relation till varandra vilket girl talk till stor del handlar om. För The Beatles bestod deras sociologiska element samt musikaliska av delar som skulle tilltala unga kvinnor. För girl groups låg stor fokus på kvinnan i sig och hennes gemenskap till andra kvinnor samt hennes sätt att uppträda i media. Hur hon skulle representera sig själv för att uppnå rätt balans mellan oskyldighet och att vara sensuellt tilltalande. I sin utveckling från flicka till kvinna skulle hon representeras som mogen utan att bli för provocerad och utmanande. I min undersökning gällande boy talk fann jag en liknande typ av balans. En ung man, som i killarna i The Beatles fall, skulle sträva efter balansen mellan en rebellisk tuffhet och konsten av att vara en svärmorsdröm. För att uppnå detta ändrade man sin image stilmässigt med matchande kläder, men behöll sin pojkiga samt busiga charm rent personlighetsmässigt. Det gjorde de med hjälp av de roller som diskuteras i uppsatsen. Trots det faktum att The Beatles påpekas som en "fantastic four"-helhet hade de enskilda personligheterna betydligt större roll än vad de hade i amerikanska girl groups och dessa personlighetsroller var stor del av mitt argument till ett boy talk-begrepp.

Min andra fråga är centrerad kring fansen och om de på något sätt kunde ha sitt språk, i liknande form som girl talk och boy talk. Även detta har fått gott resultat i min undersökning. Jag argumenterar för att fansens språk i denna uppsats skulle representeras av fenomenet Beatlemania, då den uppståndelsen och det engagemang som cirkulerade kring the Beatles aldrig någonsin tidigare hänt. De känslor som bandet framkallade blev en sensation och därför enligt min studie någonting som kan komma att kallas teen talk. Som citatet på sida 15 i denna uppsats: "Today a modern Beatle-fan can wear Beatlemania, speak Beatlemania, play Beatlemania and even eat Beatlemania" som är hämtat från André Millards bok, består teen talk till stor del av ett engagemang. Man hade som fan full koll på deras liv och dyrkade dessa människor som en form av musikaliska gudar. Tjejerna såg The Beatles som ultimata kärleksintresset och killar såg de som modeller för hur de själva ville vara. De personer jag valde att intervjua i mån för denna uppsats visar oss att så var fallet. De hade olika favoriter på grund av olika anledningar. Svaren skiljde sig även åt i förhållande till kön.

Det sista ämnet jag berör i denna uppsats gäller begreppet image. Jag undersöker om de faktorer som spelade in i profilen utåt innebar olika i frågan om kön, vilket det som annat gjort, men även likheter gick att finna. Jag har analyserat utifrån bland annat bilder och genom de undersökt hur utseénden spelat roll i deras image. För båda var det viktigt med matchande kläder och frisyrer, då det speglade en högre proffsionalitet. På The Beatles har jag bifogat två olika bilder med ett års mellanrum för att bevisa hur berömelse och påverkan av andra, i deras fall Epstein, kunde visa sig. Man ser tydligt hur de gått ifrån tuffa killar från förorten till svärmorsdrömmar på mycket kort tid. Efter detta polerade nya yttre ser man stor likhet med The Ronettes som portreras på sidan efter. De står i fina, ordentliga klänningar och stora beehives på huvudet och poserar för kameran. Det ser onekligen mycket placerat och vältänkt ut.

Delen gällande image syr ihop den röda tråd som går att finna i resten av uppsatsen då girl talk och boy talk här förenas i en större jämförelse. Dessa språk som diskuteras handlar till stor del om image och de olika aspekter som krävdes för att dessa musikaliska grupper nådde enorma framgångar. Jag fick fram svaren på de frågor som inspirerade mig till att skriva uppsatsen och fick en större klarhet i de manliga och kvinnliga skillnader som försegick för 50 år sedan. Jacqueline Warwicks bok "Girl Groups, Girl Culture" presenterade mig för begreppet girl talk redan under våren 2015 och sedan dess har funderingar kring liknande för män under samtidigt cirkulerat. Boken fick även mig att vilja undersöka girl talk ytterligare och på så sätt ge min in på image. Trots att dessa sidor av undersökning, analys och tankegångar givit gott resultat finns ambitionen att undersöka ämnet närmre och fördjupa mig i större grad. 60-talet var en tid som utmanade kvinnan med en tough girl-image och mannen med en roll som svärmorsdröm vilket resulterade i *bad girls* och *good boys*. Något som tidigare varit tabu och som än idag är en fråga som fortsätter att diskuteras världen över. Ett ämne som alltid kommer vara intressant och engagera många.

<p>The Marvelettes "Please, Mr Postman" Tamla 54046 Vinyl, 7", 45 RPM Komponerad av Brian Holland, Freddie Gorman, Georgia Dobbins, Robert Bateman och William Garret. Första låten att nå #1 på Billboard HOT 100 för Motown Records.</p>	
<p>FORM: Modifierad AABAA. Låten startar med ett intro innehållande rytmer och sång som presenterar låtens namn "Please Mr Postman" som sedan följs av två verser(A). Även verserna innehåller frasen "Please Mr Postman". Verserna följs upp av refrängen, som i stora drag bygger på låtens namn. Refrängen följs upp av ytterligare två verser(A) som leder till en form av stick(C) med orden "Wait a Minuet" innan refrängen, något modifierad, spelas om och om igen innan låten fade:as ut. Hela formuppbyggnanden: AABAACBCB</p>	
<p>TIME SIGNATURE: 4/4 121 BMP. Följer denna rytm genom hela låten.</p>	
<p>INSTRUMENTATION: Original Key: D Major. Rhythmsektionen består av trummor, percussion i form av klaves samt handklapp. Marvin Gaye, Benny Benjamin och Eddie Brown utgör denna sektion. Även basen (James Jamerson) räknas in här, men spelar även roll i de melodiska instrumenten. Huvudsång av Gladys Horton som backas upp av Wanda Youngs och Juanita Cowarts bakgrundssång. Piano spelas även vid få tillfällen av Richard "Popcorn" Wylie.</p>	
<p>Introduktion: 00:00-00:24</p>	<p>Huvudsång, bakgrundssång, bas, piano, trummor, handklapp, percussion(klaves)</p>
<p>AA: Vers 1 + 2 00:24-00:55</p>	<p>Huvudsång, bakgrundssång, bas, piano, trummor, klaves</p>
<p>B: Refräng 00:55-01:12 + mindre brygga</p>	<p>Huvudsång, bakgrundssång, bas, piano, trummor, klaves. Pianot spelar en kort melodi som indikerar på refrängens start. Denna melodi fungerar som en kort brygga.</p>
<p>AA: Vers 3 01:12-01:41</p>	<p>Huvudsång, bakgrundssång, bas, piano, trummor, klaves. Ytterligare två verser som sedan leder in i ett stick bestående av "Wait a minuet"</p>
<p>C+B(C+B): Stick + refräng 01:41- 02:29</p>	<p>Huvudsång, bakgrundssång, bas, piano, trummor, handklapp, percussion(klaves). En kombination av stick och brygga(C) spelas innan refrängen(B) och de båda varvas sedan fram till låtens slut 02:29. Sticket består av frasen "You better wait a minuet wait a minuet" som kontrast av refrängens huvudfras "Please please mr Postman". Låten fade:ar sedan ut på frasen "Wait a minuet wait a minuet".</p>

The Beatles "Please Mister Postman" PCS 3045 Komponerad av Brian Holland, Freddie Gorman, Georgia Dobbins, Robert Bateman och William Garret.	
FORM: Modifierad AABA. Låten följer samma formuppbyggnad som originalversionen med ett intro som endast inkluderar rhythm och sång, som presenterar låtens titel, och övergår sedan till två verser som sjungs efter varandra(A). Refrängen(B) spelas sedan och följs upp av ytterligare en vers(A) som leder till nästa refräng(B). Efter denna refräng skiljer sig låten från originalet då sticket(C) inkluderande orden "you've got to wait a minuet" spelas repeterande fram tills låten fade:ar ut. Hela formuppbyggnaden: AABAABCCC	
TIME SIGNATURE: 4/4 120 BMP. Följer denna rytm genom hela låten.	
INSTRUMENTATION: Original key: A Major. Ringo Starr står för trummor samt ko-klocka, John Lennon rhythm-gitarr samt huvudsång, Paul McCartney spelar bas och sjunger bakgrundssång och George Harrison spelar lead-gitarr och även han sjunger bakgrundssång. Samtliga träder in på handklapp i låten.	
Introduktion: 00:00-00:23	Introt är mest tydligt fram till 00:08 då det endast förekommer trummor, handklapp och sång. Handklapp försvinner efter det och refränger träder sedan in i introduktionen innan verserna(AA) spelas och kompas då av trummor, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git.
AA: 00:23-00:53	Trummor, ko-klocka, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git. Bakgrundssången framkommer tydligaste i "oh"-stämmor som stärker melodin.
B: 00:55-01:10	Trummor, ko-klocka, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git. Bakgrundssången blir tydligare med upprepande fraser som "Please mr postman look and see".
AA: 01:10-01:21	Trummor, ko-klocka, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git. Bakgrundssången framkommer tydligaste i "oh"-stämmor som stärker melodin. Denna sektion leder sedan direkt in i refrängen (B)
B: 01:21-01:41	Trummor, ko-klocka, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git. Bakgrundssången blir tydligare med upprepande fraser som "Please mr postman look and see". Denna refräng leder in i ett stick(C) som repeteras till låtens slut.
CC: 01:41-02:34 (Break: 02:09-02:13 med frasen "Deliver the letter, the sooner the better")	Trummor, ko-klocka, huvudsång, bakgrundssång, bas, rytm-git + lead-git. Instrumenten varvas med den upprepande frasen "You better wait a minuet wait a minuet" och utrop som "Oh yeah" tills låten fade:ar ut.

Käll och bibliografi-lista

Litteraturlista

Millard, André. 2012. *Beatlemania: Technology, Business and Teen Culture in Cold War America*. Baltimore, The Johns Hopkins University Press.

Stras, Laurie. 2010. *She's So Fine: Reflections on Whiteness, Femininity, Adolescence and Class in 1960s Music*. University of Southampton Press.

Warwick, Jacqueline. 2007. *Girl Groups, Girl Culture: Popular Music and Identity in the 1960s*. Canada, Dalhousie University Press.

Media

Cooper, L. "The Magical Mystery Four: The Beatles as a Successful System of Archetypes" 8 Nov 2009
<http://www.popmatters.com/>

Bradby, Barbara. 2005. "She told me what to say: The Beatles and Girl Group discourse" Taylor & Francis Group.

(2010). *Artist Biography*. <http://www.edsullivan.com/artists/the-beatles>

Spector, R. (2015) *The Story so Far*. Biography. <http://www.ronniespector.com/bio/>

The Beatles - She Loves You [Stockholm, Sweden, Drop In] 30.10.1963 (video) 15 Juli. 2015
<https://www.youtube.com/watch?v=2HuuEKS5Hd8>

Marvelettes - Please Mr. Postman (1965) (video) 4 Sep. 2011
<https://www.youtube.com/watch?v=rGJcbHni4rc>

BBC "Pop Go The Beatles" Juni (1963) (video) 5 Mars. 2013
<https://www.youtube.com/watch?v=l94EriAqQXw>

The Letterman Show (1983) 5 Sep. 2012
https://www.youtube.com/watch?v=NcpXquVX5_s

(2011) *The Chantel's "Maybe"* <http://www.rollingstone.com/music/lists/the-500-greatest-songs-of-all-time-20110407/the-chantels-maybe-20110526>

Diskografi

Shirelles, The. (1960) "Will you love me tomorrow?" Vinyl, 7", Single, 45 RPM. US: Scepter Records

Ronettes, The. (1963) "Baby I love you" Vinyl, 7", Single US: Philles Records

Marvelettes, The. (1961) "Please Mr Postman" Vinyl, 7", 45 RPM US: Tamla 54046

Beatles, The. (1962) "Love me do" Vinyl, 7", Single, *Ist issue* UK: Parlophone 45-R 4949

Beatles, The. (1962) "PS I love you" Vinyl, 7", Single, *Ist issue* UK: Parlophone 45-R 4949

Beatles, The. (1963) "Please Mr Postman" *With the Beatles*. Vinyl, LP, Album, Stereo. UK: Parlophone - PCS 3045

Ronettes, The. (1963) "Be my Baby" Vinyl, 7", 45 RPM, Single. US: Philles Records - 116

A hard days night (1964) (film). Regissör: Richard Lester. England: United Artists.

Illustrationer

Keno Comberbun (2010) "What would you do to see your favorite artist live?!" Sep. 17.
<http://sea.musicandblog.com/?p=2001>

Fanpop (2006) "The Beatles at the Cavern Club" <http://www.fanpop.com/clubs/the-beatles/images/12611389/title/beatles-cavern-club-photo>

Fanpop (2006) "The Beatles, 1963" <http://www.fanpop.com/clubs/the-beatles/images/15301186/title/beatles-1963-photo>

Rockhall (2016) "The Ronettes Biography" <https://rockhall.com/inductees/the-ronettes/bio/>

Wikipedia (2010) "The Ronettes" https://sv.wikipedia.org/wiki/The_Ronettes